

hvoriudt man overhovedet maatte ville stemme imod Lovforslaget i dets Helhed, ikke høre hjemme ved Behandlingen af Vædringsforslaget, men først, naar Sagen foreligger til Forhandling i sin Helhed.

J. Andersen: Det er dog blevet omtalt af flere ærede Talere.

Formanden: Jeg beder dog den ærede Landssthingsmand om ialtsald nu ikke at komme nærmere ind derpaa.

J. Andersen: I saa Fald frasvalder jeg Ordet.

Ogenbøll: Den høitærede Minister yttrede, at han stillede sig indifferent lige over for de foreliggende Forslag, det vil sige lige over for Vædringsforslaget og Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra 2den Behandling, men at han nødsagedes til at udtale sig, fordi jeg, som den ærede Minister udtrykte sig, havde udæstet ham. Jeg maa dog i den Henseende bede bemærket, at man undertiden kan se paa eller ønske at tage paa een Maade paa et Forslag, der kommer fra Regjeringen, og paa en anden Maade paa et Forslag, der kommer fra Medlemmer i Salen. Man kan ønske at gjøre visse Henhyn gjældende i det førstnævnte Tilfælde, medens man ikke vil gjøre det i det sidstnævnte. Det kan maasse ogsaa være Grunden til, at jeg aldeles ikke tog Ordet ved denne Sags 1ste og 2den Behandling, men jeg maa derfor ogsaa bede erindret, at ved Sagens 2den Behandling er det Vædringsforslag, vi nu forhandle, blevet udstemt af Lovforslaget; det er altsaa ikke mere en Del af dette. Naar det nu bringes frem igjen, har den ærede Minister aldeles ikke noget Ansvar for Forslaget, Ansvarret paahviler alene de ærede otte Medlemmer, som have bragt det frem, og mine Henvendelser være udelukkende rettede til dem. Den ærede Minister mente at kunne uddrage af min Udtalelse om, at der aldrig i Administrationen var indkommet Forespørgsel om Betydningen af Klassifikationen, den Slutning, at denne ikke var saa urimelig. Jeg vil dertil kun sige, hvad jeg før sagde, at det blot tyder paa, at Klassifikationen aldrig er bragt til Anvendelse. Jeg kan iøvrigt supplere, hvad jeg før sagde, dermed, at en Kjøbstadkommune engang har forsøgt gjennem Justitsministeriet — jeg tror det var i 1850 — at faae en saadan Klassifikation og fik Lov til at klassificere efter Skatteansættelsen; men det er jo klart, at det er Noget, som slet ikke har Noget med den i denne Lov omhandlede Klassifikation at gjøre. Naar jeg dernæst har yttret, at man ikke kunde vide, hvem der skulde foretage Klassifikationen, og navnlig, at Fogden tidligere kunde gjøre det, da Jordemoderen havde Udpantningsret,

men nu ikke kunde gjøre det paa Grund af, at Udpantningsretten for hendes Vedkommende var bortfalden ved Loven af 1873, yttrede den ærede Minister den modsatte Mening, at Jordemoderen havde Udpantningsret for sit Tilgodehavende i den omhandlede Retning. Jeg skal ikke komme ind paa en Strid derom med den høitærede Minister, men jeg er af den Mening — og tager jeg ikke meget feil, har jeg ogsaa set den Anskuelse udtalt andetsleeds paa Tryk — at Jordemoderen ikke har denne Ret; men hvad enten hun nu har denne Udpantningsret eller ikke, saa er jeg dog ikke af den Mening, at det er Fogden, som kommer til at bedømme Spørgsmaalet, idet Udpantningen selvfølgelig kommer til at foretages paa Jordemoderens An- og Tilsvær. Fogden ser kun paa, om Fordringen er formel rigtig, men om hendes Regning har den rigtige Størrelse, tror jeg ikke, det bliver Fogdens Sag at afgjøre. Jeg udtalte mig maasse noget stærkt før om det Besynderlige i at ville opsrifte denne gamle Bestemmelse nu ved 3die Behandling, efter at vi vare bleve af med den ved 2den Behandling. Ja, det staaer jeg ved, men jeg gjentager, hvad jeg før sagde til den ærede Ordfører, den Gang han yttrede, at det vilde være besynderligt for en Husmand at tage Loven i Gaanden, som den nu foreligger, hvor besynderligt vilde det ikke være for en Kjøbstadmand at tage Loven i Gaanden med den Bestemmelse, der nu forelaas, naar han sagde, ja nu have vi faaet en Lov, men hvorledes skal jeg betale min Jordemoder. Det vil være nok saa besynderligt for ham, som det vil være for Husmanden, at se Loven i den foreliggende Skikkelse. Jeg maa derfor for mit Vedkommende anbefale at stemme imod Vædringsforslaget.

Formanden: Der er Ingen, der har begjært Ordet, og jeg antager ogsaa, at Emnet er tilstrækkelig udtømt. Vi gaa derfor til Afstemning over Vædringsforslaget.

Bed Afstemningen vedtoges Forslag af Drefing, Griksen, Kayser, C. Møller, Mourier-Petersen, W. Petersen, C. Rasmussen og Schlegel:

Til § 3.

1ste Stykke affattes saaledes:

„Den i Lov af 8de Marts 1856 § 3 forefrevne tarmæssige Betaling for Jordemoderens Tjeneste forhøies med det Halve. For en Gaardmands Kone bør der altsaa ydes mindst 6 Kroner, for en Husmands Kone mindst 3 Kroner og for en Snderstes og en jordløs Husmands Kone mindst 1½ Krone. For alle Andre paa Landet saavel som i Kjøbstæderne bliver der at betale efter Taxten for den af de anførte Klasser, med hvilken den Paagjældende nærmest kan sammenslles. For